

DRUŽINSKI PRIJATELJ

poučno-zabavni list s podobami za slovenske družine.

Izhaja dvakrat mesečno in sicer vsak drugi in četrti petek v mesecu.

Naročnina je za vse leto 3 K., za pol leta 1 K 50 st. Posamne številke po tobakarnah stanejo 10 st.

Dopise, naročnino, oglase in reklamacije je pošiljati pod naslovom: Uredništvo (oziroma uprava) „Druž. Prijatelj“ v Rojanu pri Trstu, šte. 3.

Poštno-hranilničnega računa šte. 864.139.

Za izgubljeno srečo.

(Povest. Spisala Marica Topolnikova.)

Krasno pomladansko solnce je prišlo izza gora, kakor vzhaja včasih up iz žalostnega srca. Na sinjem nebu na zahodu je še svetila velika luna, blede kakor smrtni angelj, žalostna kakor spomin na izgubljeno srečo v bolnem srcu.

Pred pokopališčem za vasjo se vije potoček, ki nezavedaje se cilja žubori dalje in dalje med travniki in njivami, da se človek kar zamisli. gledaje v njega brezmejno daljavo. Ob njem se šopirijo prav do pokopališča stoletni hrasti in pri pokopališču stojita dva močna, divja kostanja. Prijetno je bilo na tem prostoru, na klopici pod kostanjem, slikati si prihodnjost ali razmišljevatii preteklost.

Bilo je krasno jutro. Kdo je ona devojka, ki je porabila to klopico pod kostanjem na tem samotnem kraju? In še zgodaj v jutru, a videti je kakor bi pravkar prišla iz kakega potovanja. In če jo opazujemo natančneje ne vidimo na njej one živahne veselosti, onega pomena na dekliško krasoto, kakor mogoče pri drugih dekletih enakih let. Ne, tiho je sedela, premišljevala svoje žalostno preteklo življenje, na boljše ni mislila. Primerjala se je s potočkom, ki se je ne mene se za njeno premišljevanje, podil dalje. nevedé kam. Z nekim veseljem je opazovala to krasoto narave, to božje solnce, ki s svojimi svitlimi žarki pozdravlja zemljane. Tudi luna, prava žalovalka, še gleda, četudi po dnevu, dolj z neba.

Deklica se še le vzdrami, ko ji z velikim ropotom pade nekaj na tla. Hitro pobere, bile so njene citre, na katere je izvrstno igrala in

zraven pela tudi žalostne, sebi primerne pesmi kojih je največ sama zložila, napeve pa posnela iz kakih drugih pesmi. S tem je šla po svetu, od kraja do kraja, iz hiše v hišo in ljudje so jo že poznali in radi poslušali. Tudi sedaj je prenočila v vasi in bila namenjena v drugi kraj.

«Treba bo odriniti» dè sama pri sebi «drugače ne bo današnji dan izplačan. Toda tukaj je tako prijetno, oh, ko bi sedaj le prišli ljudje in me tudi poslušali, da tukaj bi se glasovi lepše slišali in iz grla bi lepše odmevalo.»

Deklica se vzradosti pri misli, da si tudi lahko sama zapoje, ne da bi je kedo poslušal. Hitro vzame citre in njen nežen glasek se je lepo ujemal s citrami, ko je pela.

Nekoliko potolažena vstane, vzame iz žepa nekaj v papir zavitega, dobro pogleda, ali ima vse v redu in zopet vtakne v žep. Nato vzame citre, da bi odšla iz kraja, ki se ji je tako pri ljubil, iskat zaslužka v drugi kraj, k drugim ljudem.

Sedaj pa jo prime nekdo za ramo. Strahoma se ogleda in vidi mladeniča iz vasi, kojega je visoko čislala že prej, ker je vedno rad poslušal njene ubrane glasove in zdelo se ji je celo, da čuti z njo.

»Matilda«, de po kratkem premolku mladenič, »tu ti dam ves denar, ki ga imam sedaj pri sebi in pozneje še več, če zahtevaš, samo zapoj mi kako pesem — in še eno te prosim, povej mi, če hočeš namreč, svoje preteklo življenje. Iz tvojih pesmic, iz tvojega obraza sploh iz vsega tvojega obnašanja spoznam, da imaš bridko preteklost in mogoče bi lažje trpela, če bi komu razodela, ki bi čutil s teboj in te tolažil. Sicer pa oprosti, ako sem te žalil s tem vprašanjem.»

«Kako bi me mogel užaliti, Mirko? Prav

nasprotno, štejem si v veliko čast, da se še zme-
niš za mene, nesrečno deklico, da tako sočutno
govoriš z menoj, da te še celo zanima moja ža-
lostna preteklost, katere še nisem nikomur разо-
dela, a sem jo voljna sedaj tebi zaupati. Tudi
moje pesmice poslušajo drugi ljudje, nekateri za
kratek čas, drugi zato, ker ljubijo petje, a da bi
vedeli čutiti z menoj, ne, tega ne umejo.»

«Da, Matilda», poseže ji mladenič v besedo,
prosim te, zapoj mi katero. Tako težko že vselej
čakam, da prideš v naš kraj.»

Ni se dolgo branila. Hitro si uvrsti citre,
nekoliko pomisli in že je odmevalo v pomladan-
sko jutro:

Kaj prišla si iz teme,
iz noči jadu in boja,
osamljena solza moja?
Skrij se, vrni se v globine!
svetu bi izdala bole ine...

Svet je brez srca

Ne ume gorja...

Skrij se, vrni se v globine!

Kakor onemel je stal mladenič in niti be-
sedice ni mogel spraviti iz sebe. Ginjen ji je
podal roko in z nekim strahom prosil naj poje
še enkrat kaj sličnega.

Deklica je bila vidno vesela, da more s
svojo umetnostjo koga razveseljevati in naglo
zopet začela:

»Sreča, krasno se bliščeča pena,
a na dnu jej skrit gorja pelin,
sreča prava je le ena — ena:
v grobu snivati brez bolečin!

In ljubezen — sanja mi čarobna,
hrepenenja mojega nebo,
kjer samota vlada, nema, grobna,
tam ljubezni išče zdaj oko.

Še bi pela dalje, da jo ni premagala žalost.
Spomin na izgubljeno srečo jo je premagal, da
je nehote citre dela iz rok in nemo zrla pred
se. Mladenič si ni upal motiti deklice v njenem
premišljevanju. Tihó sta sedela oba, le zdaj pa
zdaj je padel rumen list iz kostanja.

Tu se deklica spomni svoje obljube in ko
ga vnovič vpraša, če je res voljen poslušati njeno
povest, začne:

»Rodila sem se daleč v I. Mati mi je umrla
že v zgodnji mladosti. Nikoli je nisem poznala.
Oče je bil čevljar in se malo briga za mojo
vzgojo, ker nam je moral s trdim delom služiti
vsakdanji kruh. Imela sem brata, ki se je tudi

izučil za čevljarja in je imel po očetovi smrti
prevzeti malo posestvo. Naš sosed je bil krojač,
ki je imel sina mojih let, Marka. Skupaj sva se
igrala, skupaj obiskovala šolo, tu pa tam se tudi
sprla, kakor je navada pri otrocih. To so bila
najsrečnejša leta mojega življenja, ki mi ostanejo
vedno v spominu. Ko sva nekoliko odrastla in
začela umevati svet, se je najino otročje prija-
teljstvo spremenilo v ljubezen. Slikala sva si živ-
ljenje prijetno in krasno, on mi je delal upe, jaz
sem mu verjela in kaj sem hotela še več? Toda
ti dnevi so hitro potekali. Njega je dal oče v
mesto učiti se rokodelstva, jaz sem ostala sama.
Kako hudo mi je bilo pri slovesu, ne morem
povedati. Od mladih nog skupaj, a sedaj tako
nagla ločitev. Pozneje sva si dopisovala in to
mi je bilo edino veselje. Nisem pa ostala skrita
drugim očem, kakor kaka roža v puštinji, kmalu
so zvedeli zame mladeniči razne vrste in se mi
dobrikali. A za nobenega nisem marala. Po-
sebnost se mi je dobrikal sin bližnjega gostilni-
čarja. Zalezoval me je, kjer je le mogel in ko je
videl, da na tak način nič ne opravi, pisal mi
je pismo, dolgo, prisrčno z izbranimi besedami.
Potem sem mu rekla, da, ako ne odjenja, poka-
žem svojemu Marku njegovo pismo. Nazaj bi
ga sicer rad, a mu ga nisem hotela dati. Grozil
mi je, da če mu pisma ne vrnem, bo podpisoval
svojega očeta, kateremu so bili moj oče dolžni,
naj nas tirjajo in s tem preženejo iz hiše.

Za me sicer tudi to ni bilo prehudo, a kam
naj gresta že stari oče in brat. Drugega mi ni
kazalo, kakor vrniti mu pismo. Ta je pa, videvši,
da nimam nikakega zagovora pisal mojemu Marku,
vse najgrše reči o meni. Oni je verjel, ker mu
je s prisego trdil in pridobil še par prijateljev,
ki so se za kupico vina podpisali in potrdili vse na-
mišljeno. Sedaj mi je pisal Marko pismo, v katerem
je proklinjal uro, ko me je zagledal in samega
sebe, zakaj je verjel meni nevhvaležnici. Zapretil
mi je, da mu ne smem nič več pisati, ker vsako
svoje pismo da dobim zaprto nazaj. Rečeno,
storjeno! Pisala sem dvakrat, trikrat, spričevala
svojo nedolžnost, a sem dobila vsako zaprto
nazaj. Tu pogledaj Mirko njegova prejšnja pisma
in zadnje, pogledaj ono, ki mi je pisal gostilničarjev
sin, pogledaj te, ki sem jih pisala Marku dokazujoč
svojo nedolžnost, vsa imam lepo shranjena.« Re-
koč, potegne iz žepa in mu poda v papir zavita
pisma.

»Ono pismo, gostilničarjevega sina sem ko-
likor mi je ostala v spominu napisala na drug
papir, da se lažje živo spominjam preteklosti.«

»In, kaj te je spravilo, do sklepa, iti po
svetu in ne rajši kje služiti ali se kaj učiti?« jo
izprašuje Mirko.

»Sa res, nisem ti še vsega povedala. Oni gostilničar nas je potem po prigovarjanju sina tiral in ko mu nismo mogli takoj izplačevati nas je pognal iz hiše. Oče in brat sta vzela v najem malo hišico, kjer nadaljujeta rokodelstvo. Tudi jaz bi lahko bila pri njima, a me je želja gnala po svetu: dati duška svoji žalosti, svoji srčni bolesi, sladiti trpljenje s pesmicami, iti po svetu, pozabljati na izgubljeno srečo med različnimi ljudmi.«

»In o svojem Marku nisi nikoli več nič slišala?«

»Pozneje mi je pravila neka moja prijateljica, da se je, še ne davno, oženil, a da ni srečen, ker je žena jeziča in zapravljiva. Pozneje je tudi zvedel, da sem nedolžna in se kesal, da je tako strogo ravnal z menoj.«

»Zares, žalostno preteklost imaš, Matilda. Kakor sem že rekel, spoznal sem tvoje blago srce, čutil, da ga nekaj teži. In sedaj te vprašam, ali bi ne hotela imeti namesto Marka drugega, ki bi te prav tako ljubil, morda še bolj, ali bi ne hotela človeka, ki bi te tolažil? Daj, odgovori Matilda!«

Deklica se strese. Nekako se ji je zdelo, da bo tako. Vendar, da zakrije zadrego, reče po kratkem molku: »Zakaj pa ne, ako bi me res ljubil in jaz ne ga, ako bi bilo mogoče se z njim združiti. Toda tega si ne upam misliti, jaz zavržena, tako uboga stvar.«

»Nikar tako ne govori, Matilda. Jaz ne rabim denarja, ki je večkrat peklena spletko, strup kreposti in grob nedolžnosti, jaz želim blagega in poštenega srca, kakor je tvoje. Z očetom sem že govoril, le tvojega privoljenja še manjkalo. In sedaj ne pojdeš več po svetu, tu pri meni lahko poješ odslej veselejše pesmi, kakor dozdaj.«

Zahvalila se mu je za zaupanje, ki ga je imel napram njej in na njegovo željo zopet vzela citre in pela:

»Kaj maram, da nimam
srebra ne zlata --
saj srce pošteno
tud' nekaj velja!«

Niso se še razgubili zadnji glasovi pesmi, ko uledata majhno petletno deklico priti na pokolišče. Imela je isto novo obleko in bila čedno opravljena. Nekoliko časa je hodila po grobišču, potem pa začela klicati:

»Mamica, mamica, kje spite, pridite vendar in pogledjte mojo novo obleko. Pridite vendar, moja zlata mamica!«

Vse tiho. Le divji kostanj je zatrepetal in čopasti škrlanec je žalostno gostolel na zidu.

Deklica je zaplakala, zakrila lice z ročicama in spet obupno zaklicala: »Mamica draga, pridite vendar saj vas nisem razalila. Saj imam obleko še popolnoma lepo.«

Zopet vse tiho. Deklica še bolj zajoče in se napoti v vas. Sedaj prosi Matilda Mirka, naj jo pokliče, da jima razloži svojo nesrečo. Mirko res vzame iz žepa neko podobico, jo kaže deklici in jo s prijaznim glasom kliče k sebi.

Deklica se počasi približuje. Poželjivo pogleduje podobico, a zopet nezaupljivo Mirka.

Konečno se nekoliko ojunadi, ko jo ta ljubeznivo vpraša, kaj dela tuka!

»Prišla sem,« pripoveduje, »obiskat svojo mater, ki tu spi in jim pokazati svojo novo obleko. Ne vem pa, zakaj se mi nočejo oglasiti.«

»In kdo ti je kupil novo obleko? Ali imaš sedaj drugo mater?«

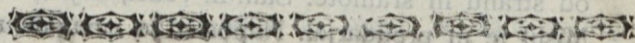
»Da imam, a ta me tepe. Bežala sem k stari materi in ta mi je dala novo obleko. Šla sem jo pokazat materi, a me noče pogledati,« reče deklica in zopet bridko zajoče.

Divji kostanj je skrivnostno šumljal. Na nebu je še svetila blede mesečna senca kakor spomin na uvelo srečo v žalostnem človeškem srcu.

Moj Bog! Moj Bog! Zakaj je človeška pomlad tako kratka; jesen pa in velost, žal in bol traja tako dolgo? Zakaj mora tudi rožica, zakaj mora tudi otrok že, predno se je razcvetel zanj življenja mati, skušati venenje žalostne jeseni? Zakaj mora zastonj upati, zakaj zastonj čakati dragega bitja — matere na grobišču? Moj Bog! Ti sam veš zakaj — mi ljudje tega ne vemo. — Toda, vendar! Prokletstvo greha nas teži in pod to težo omahujemo vsi, pod to težo se šibi tudi nedolžni cvet.....

* * *

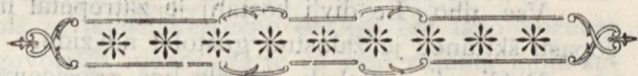
Še tisto leto je na Mirkovem domu gospodinjala mlada, pridna in varčna gospodinja Matilda, ki je zopet našla izgubljeno srečo. Krog nje se je pa sukala deklica, ki je zastonj upala matere na grobišču, a je našla drugo, ki jo sedaj imenuje svojo najstarejšo hčer.

Slovinci in Slovenke!

Spomnite se družbe sv. Cirila in Metoda

GRAPOVČNIK.*)

(Po narodnem motivu Speval — Zvonimir Masle.)

Ob brezdnu Grapovčniku pihljaj je veter zdrav in ljubko pripogibal jezero sočnih trav, pripasel baš pastir je do njega čredo koz, ko je izginjal v niz za gorami solčni voz....

Kako okroglo brezdno kot bi zarisal ga in skale v njem navpične drže iz teme dna, zagnati žezenj kamen zamore le junak, v najlepšem dnevu vlada v njem večna noč in [mrak.

In težko najde kamen pastir v okolici, z veseljem izrazitim ga v brezdno zadrevi, in pada kamen dolgo brez jeka in nato zatleskne — kakor padel naravnost bi v vodo...

V tem hipu se iz brezdna popne možiček rdeč, togoten mu obraz je, od jeze glas hreščec: „Povej, zakaj mi nima miru tu moj otrok — da s kamenom izbil si mu žličico iz rok?!

„Sprožila ga je koza“, pastir ves zmeden de, „ki še sedaj ob brezdnu najbližje pase se.... ta hip možiček kozo je sunil že v globel, domov pastir napodil je čredo ves zbledel.....

*) brezdno v logaškem gozdu.

Ne kaznuj otrok, kadar ti govore resnico.

(Slovenskim starišem.)

I.

Cirilček je hotel nekega dne, uloviti muho. Nagajala mu je brenčala in pikala. Čakaj, ne boš več, si je mislil in hop zamahnil po muhi. Zadel je dobro, pa ne muhe nego lonček, ki je stal na mizi. Lonček je šel v kose. Razbil se je.

Ubogi Cirilček, pod zemljo bi se bil skrill od strahu in sramote. Sam ni vedel, kaj bi začel. Misliil je in preudarjal. Naposled je zmagala njegova resnicoljubnost, naravna resnicoljubnost nepokvarjenih otrok. »Vse po pravici bom povedal očetu«, je dejal dečko sam pri sebi.

S težkim srcem je šel k očetu, ki je bil na vrtu. Takoj mu je rekel proseč in solzeč se:

«Oh oče, ljubi oče, oh ne jezite se, hotel sem uloviti muho — nehote sem pa zadel lonček — moj lonček — in ga razbil. Prosim vas lepo, ne jezite se, odpustite mi, bom bil priden.»

«Kaaj? Lonček? Razbil — ti?»

»Da, da razbil jaz, jaz, saj ne tajim, a nisem hotel, ne, res nisem hotel, prosim, ljubi očka, nikar se ne jezite.«

«Pasja žival ti! Kaj lonce boš ti pobijal? Čakaj no, ti jih bom že dal jaz, ti nepridiprav ti, malovredni.»

«Oh oče, saj nisem hotel.»

«Molči, žaba, da te ne ubijem!»

«Oh, oče ne, ne jezite se, sem nedolžen.»

«Kaj ti se boš la g a l, čakaj no.»

»Oh, oh, oh, — nikar ne tepsti, prosim lepo oče, odpustite.«

«Nič, ne poznam milosti» —

In res, oče je vzel debelo šibo v roko, zgrabil je tresočega se dečka — in neusmiljeno udrihal po nedolžnem in resnicoljubnem otroku.

«Oj, oj, — prosim usmiljenja» je ječal in vzdihoval otrok.

«Oh, boli, boli, hudo boli, — o mati, mati mila, pomagajte —» so se glasili vzdihli in klici zvijajočega se otroka.

Zastonj. Oče je bil trd kot kamen. Mati je bila šla od doma v mesto — in ni slišala upitja.

Ubogo dete! In vso to kazen za resnicoljubnost!

Ali je resnicoljubnost kaznjiva? Objokan in zmučen se je prijemal za otekline, katere so mu povzročili udarci. Žalosten in potrtr je čakal matere. Skušnjave so ga obdajale: — kaj ko bi se zlagal, — potem bi ne bil tepen. Poskusil bom lagati. (Nepravična šiba in nespametna kazen pa ni zacelila lončka.)

JE ŽE TAKO.

(Črtica. Spisala Rezika Nemeč.)

Naj vam povem nekaj o Gorčevi Pavli. Govorili so, da je bila svoje dni čedna, ljubka deklica.

Ko sve sedevali dan na dan pod senco košate lipe, sem jo vselej prosila, da bi mi kaj pripovedovala. Oh, kako vam je znala govoriti lepo, učeno in zanimivo, da bi jo kar zmiraj poslušala.

Nekega dne sve sedeli zopet v senci Pavla je bila nenavadno otožna, njene lepe

oči so zrlle nekako žalobno v svet. Sedeli sve tiho, a ko mi je bilo že dovolj molka io vprašam naposled:

»Paula, kaj vam je danes, da ste bolj tiha nego sicer? Kolikokrat sem vas prošila, da bi mi kaj povedala iz svojega življenja. Ali mi nič več ne zaupate?« Prijela sem jo za roko ter jo božala.

»Draga, ti si še mlada, ne veš še kaj je svet in zato ti povem, da ti bo lep nauk v bodočnost.

Bila sem mlada kot zdaj ti. Nisem še znala, kaj je hudobija sveta. Bila sem srečna! A, žal, časi se spreminjajo, tako so se tudi zame. Prišla sem v ona leta, ko začne mladina „noretí“. Poznala sem mladeniča v sosednji vasi. No, je že tako, ljubila sva se. Jaz sem ga zelo rada imela, pa kaj, jaz sem bila premlada in on je bil mlad. Zadnji čas pa je bil postal bolj hladen do mene. Notranjo bol sem znala dobro skrivati z veselim obrazom. Prišlo je, česar sem se najbolj bala. Šel je namreč v tujino, da si nabere vednosti za bodočnost, kar je že pri mladeničih dandanes navada, kajti več znaš, več veljaš! Nekega dne pa ga srečam, reče mi:

»Paula, pridi ob večernem mraku h križu ob razpotju! Jaz odidem jutri.«

Tu je malo prenehala —. »Šla sem. Ko že dolgo čakam, postala sem nemirna. Pa kaj bi ti dalje pravila. Čakala sem za- stonj. Tudi v zadnjem trenutku se je norčeval iz mene. Celó ob slovesu me je grozno prevaril. Nisem ga preklinjala, kot bi ga morebiti druga na mojem mestu. Prosila sem in še prosim Boga, naj mu da vse dobro. — Jaz tako že dolgo ne bom!«

In res, močno je kašljala. Minulo jesen se je namreč prehladila. Vedno je hirala. Uboga Pavla!

»Ti si še mlada, mila moja, in zato ti rečem:

Ne verjemi, ne verjemi
fantu mlademu dekle — — —

Ko me boš prišla morda katerega dne zopet obiskat, da bi se pod tem drevesom

pogovarjale, ko me boš našla mirno, da mirno, ne čudi se! Na svetu itak nimamo nič dobrega. Svet je velikansko viharno morje, po katerem jadramo. Naposled se pa vrnem k Stvarniku, ki nas je dal.

Umolknila je, njene velike mirne oči so zrlle zopet tožno v daljavo.

Ni še minulo štirinajst dni, klečala sem ob mrtvaškem odru svoje drage prijateljice. Zrla sem v njen mirni obraz, ki se je držal na smehljaj.

Drago srce, ne bo te več varal mam- ljevi svet!

Mnogo, mnogokrat se še spominjam svoje drage — Pavle.

Rojstni dom.

(Žensko vprašanje.)

«Rojstni dom, kedaj te zopet videl bom?»

Čim bolj se staramo, čim bolj se oddaljujemo od rojstnega doma, tem večjo moč ima on na nas. Živo nam stopajo pred oči, utisi mladih dni. Oh, kako lepo je bilo tedaj!

Kadar se zamislim nazaj v pretekle dneve, vidim rojstno vasico pred seboj. Po znani poti zavijem domov. Na voglu obrnem — in sem doma. Vrata visoka in trpežno okrašena. Komaj sem dosegal kljuko. Spodaj na vratih je luknja za našo mucko, ki je tako hitro bežala iz hiše, ko se je napila mleka — in smetane, vsakikrat ko smo pozabili pokriti z rešetom posodo, v kateri je bilo mleko.

Kuhinja je okajena — vendar sem bil nanjo navajen. In ognjišče. O, ti nepozabno ognjišče! Na sredi ogenj, okolo lonci. In zvečer ko smo vsi sedeli na ognjišču. Po večerji se nam je spalo, pa dobri oče in skrbna mati so zahtevali, da molimo skupaj rožnivenec. In ko smo ga zmolili, se je pravkar spekel krompir, o, da tisti drobni, sladki, kot kostanj dišeči, okusni krompirček, katerega smo zagrebali v žerjavico in pepel. Bil nam je dobrodošli povečerek. Modra mati nam ga je delila. In meni je dala zmiraj kakega po vrh. Mati, ali sem to zaslužil — o, dobra mati.

In v zimskih večerih, koliko pravljič smo slišali, koliko povesti in pripovedek. Kako radi

smo poslušali te zanimivosti. In kaj je še le bilo na božični sveti večer, ko je «Božič» metal darove skozi dimnik in lepi darovi so padali k nam na ognjišče — in mi smo jih pobirali in obljubljali Jezučku da bodemo vedno pridni.

In spalnica s starinskimi omarami, s starinskimi težkimi skrinjami! Koliko lepega smo videli v njih, koliko dragocenega. Stare narodne noše, drage čipke, s svilo prepredene obleke — vse smo z zanimanjem gledali — in oče — in mati sta nam pravila o preteklih dneh svoje mladosti in o tem, kar sta sama že tudi slišala od starih ljudi.

V hlevu stoje po vrsti kravice, sivka, plavka, rešinka, belka itd. vse po imenu sem klical, vse so me poznale.

Na vrtu cvete rože. Koliko lepih venčev smo si otroci spletali iz njih in se opletali.

«Hitro, hitro mine čas, mine tudi lep obraz — in rožice je vzela zima, mraz.»

Vse mi stopa pred oči, vse me zanima, vse me pomlaja in vedri. Še celo grenki trenutki, so zame polni tolažbe, ker so prestani.

O vsem se spominjam, o vsem se bodem tudi znanprej spominjal, na vse rad mislim, kar je v zvezi z mojim rojstnim domom. Toda, kdo je naš dom tako oživiljal? Nihče drugi ne tako, kakor moja mila, dobra, pobožna, ljubeznjiva, potrpežljiva in nepozabna m a m i c a. Da, mati, Vam čast in hvala! Brez vas bi bil dom prazen. In s e s t r i c e, kako lepo ste posnemale svojo in mojo mater. Srečen, kdor ima dobro mater in dobre sestrice!

Narodno blago.

(Nabral Števo E.)

Ko si na svet prišel, si se ti jokal, domači so se te pa veselili. Ko boš pa umrl, skrbi, da se boš ti veselil, domači se pa jokali.

Le v pravi katoliški veri živi zvestoba do svetnega vladarja, pokorščina do postav in ljubezen v družinskem življenju.

Skrbi za lepo srce, ker lepo srce je več vredno kakor lep obraz.

Človeška lepota se da primerjati lepi cvetlici, katero slana v enem dnevu zamori.

Domača hiša in domač kraj bodi ti najljubši:

domače rožice najlepše cvetejo, in domače ptice najlepše pejejo.

Red in snaga sta zelo po ceni, a ju vsak pošten in olikan človek spaštuje.

Dobro si obrnil denar, če si ga dal za pošten časopis, če si kupil dobro knjigo, storil si bolje: če si pa dal denar za društvo, storil si najbolje, ker tukaj imaš knjige in časopise.

Beri rad dobre knjige, ker v njih imaš zveste prijatelje in dobre učitelje, ki te spremljajo tudi na tujem.

Domači zdravnik.

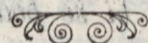
Kako je ravnati z ozeblimi udi? — Predno greš spat, vzemi gorečo lojevo svečo in okapaj z njo dotično mesto tako na debelo, kot je širok nožev hrbet. Ako imaš ozeblino na nogah, obuj čez noč volnene nogavice, katerih pa ni treba drugi dan menjati. Ako pa so ozeblino na roki, natakni nanjo volnene rokavice. Seveda je treba svečino plast drugo jutro z gorko vodo odstraniti.

Na kateri strani je najbolje spati? Različne odgovore dajejo zdravniki na to vprašanje. Nedavno pa je sloveči francoski zdravnik Gvijon odgovoril to le: Nekaj ur, ko se človek vleže k počitku, mora spati na desni strani, da zamore nazadnje zavžita hrana brez težav priti v želodec. Za tem pa naj počiva na levi strani, da se more želodec razširiti in hrano dobro prebaviti. Nezdravo in neprijetno pa je spanje na hrbtu.

Kadar se ti noge pote, vzemi in stolci drobne hrastove skorje, ali pa še bolje šišek; posiplji s tem prahom nogavice vsak drugi ali tretji dan, in noge se ti ne bodo več potile.

Ako si nogo ali roko izpahneš, pošlji koj po zdravnika; a med tem devaj mrzle obkladke na bolno mesto ter se prav nič ne giblji.

Za kašelj je dobro domače zdravilo tole: Nakaplji si loja na papir in si ga deni na prsi. Odleglo ti bode kmalo. — Često pomaga tudi na debelo stolčeni oves, ki se v vodi skuha in popije.

Koledar

blibovna

Ruski car Nikolaj II. v krogu svoje družine.

Splošna navodila

umne živinoreje.

(Spisal — A. T.)

Živino treba izrejati tako, da bo prinasala kolikor možno vsestranske koristi. Pri uredbi reje se je ozirati na razmere dotičnega kraja, v katerem redimo živino n. pr. kjer se mleko lahko in drago proda, bomo redili živino le za mleko i. t. d.

Za pleme moramo živali odbirati. Iz vnajnosti živine se dado presojati tudi druge njene lastnosti. Po razvoju posameznih delov njenega života se lahko sklepa, kako sposobna je žival za en ali drug užitek.

Žival zamore biti le za en užitek, ali za eno rabo prav dobra. Če hočemo pa imeti živino, ki je sposobna za raznovrsten užitek n. pr. za mleko, za delo in za pitanje, moramo biti zadovoljni, če je v tem slučaju srednje dobrih lastnosti.

Za pleme je rabiti le popolnoma zdrave živali, ki so dobrega rodu.

Čista plemenitev se priporoča, ako redimo pleme kateremu ugajajo naše krajevne razmere. S plemenjem sorodnih živalij, se dobre lastnosti ohranijo pri zarodu. S križanjem razplodujemo takrat, ako je domača živina slabih lastnosti. S križanjem zadobimo namreč pri zarodu najhitrejše zaželene nove lastnosti.

Največjo skrb je obračati na krmljenje in oskrbovanje živine. Ves naš trud je izgubljen, če nam primanjkuje pripravne krme. Požlahtnena živina je po navadi večja in težja, zaradi tega potrebuje več in tudi boljše krme.

Posebno skrb je obračati na dobro krmljenje živine v njeni zgodnji mladosti. Ako ostavljena mladiče dobro krmimo, razvijejo se veliko hitreje in postanejo prej sposobni za pleme. Na zgodnji razvoj pa moramo delati, da nam bode žival prej koristila.

Plemeniti ni premladih, niti prestarih živalij. Premlada žival zaostane v rasti in nam daje slaboten zarod. Prestara pa zgubi plodovitost.

Mlade plemenjake je vporabljati previdno in varčno.

Oba spola uplivata na zarod, upliv samca je zategadelj, ker zarodi večje število mladičev, upliv samice je pa večji, ker traje ves čas brejosti.

Napačno ravnamo, še skušamo povečati manjšo živino s tem, da jo vodimo h plemenjaku, ki je dosti večjega plemena.

Priporoča se napraviti za plemen živino poseben zapisnik, v katerem je popisana vsaka žival glede rodu, starosti, vnajnosti itd.

Koledarček.

Januar.

28. IV. nedelja po razglasenju Gospodovem. (Evan-gelij: Jezus pomiri vihar na morju.) Julijan, škof; Marjela, dev. — 29. ponedeljek. Francišek Sal., škof; Konstantin, muč. — 30. torek. Martina, dev.; Janez milošč. škof. — 31. sredo. Peter Nol., sp.; Marcela, vdova.

Februar

ima letos samo 28 dni. Dan se zdaljša v tem mesecu za 1 uro 23 min. 4 sek. — 1. četrtek. Ignacij, šk. m.; Efre-m, cerkv. uč. — Danes je prvi krajec ob 1 uri 28' po noči. Ledeno vreme bo. 2. petek. Svečnica. Darovanje Gospodovo. — 3. sobota. Blaž, šk.; Oskar, šk.

4. V. nedelja po razglasenju Gospodovem. (Evan-gelij: O pšenici in ljuhki.) Andrej Korzinski, šk.; Ve-ro-nika, dev.; Evtihij. — 5. ponedeljek. Agata, dev. muč.; Modest; Japonski muč. — 6. torek. Doroteja, dev. muč.; Amand; Ildegonda. — 7. sredo. Romuald op.; Rihard, kralj. — 8. četrtek. Janez Mat, sp.; Juvencij, šk. — 9. pe-tek. Ciril, Aleks.; šk.; Apolonija, dev. muč. — Danes je ščep ob 8. uri 43' zjutraj. Sneg, burja, dež. Danes je tudi popolni lunini mrk. Pri nas se ga ne bo videlo. — 10. so-bota. Školastika, dev.; Viljem, pušč.

Kaj pravi politika?

Avstrija-Ogrska. Avstrijski državni zbor se snide še le 30. t. m. Na dnevnem redu bo predloga o vojaških novincih, načrt zakona o zavaro-vanju zasebnih uradnik v, poročilo odseka za kme-tijske zadeve in drugo. — Mnogo se je govorilo zadnje dni o tem, da vstopijo v ministerstvo dr. Pacak kot češki minister, jeden izmed poljskih poslancev kot poljski in dr. Derschatta pa kot nemški minister. Vesti zadnjih dni pa javljajo, da se bo težko posrecila ta akcija. Čehi menda za-htevajo da naj stopijo v ministerstvo tudi zastop-niki drugih slovanskih narodov. — Pretečeni teden je imel Gautsch konferenco z načelniki treh strank gosposke zbornice, kjer je povedal kako misli vlada preosnovati to zbornico. Poleg sedanjih čla-nov postanejo člani gosposke zbornice 17 dežel-nih glavarjev, 17 županov glavnih mest, 30 za-stopnikov trgovinskih zbornic in polovica velepo-sestnikov, ki so zdaj v poslaniški zbornici. Nekaj članov gosposke zbornice bi volili deželni zbori in stanovske in poljedelske zbornice, ki se pa še le bodo ustanovile. Cesar pa bo imenoval 140 članov, tak da bo imela nova gosposka zbornica 340—350 članov. Vse tri stranke gosposke zbor-nice pa so se izjavile odločno proti tako name-ravani reformi. — Deželni odbor kranjski je izdal na vse podrejene urade navodilo, da se morajo posluževati v dopisovanju do vseh uradov dežel, v katerih prebivajo Slovenci in do vlade samo slovenskega jezika. Tako je prav! — Ne mala nezgoda je zadela avstrijsko diplomacijo na Bal-kanu, ki utegne imeti jako usodne posledice za

avstr. trgovino in sploh avst. ugled na slov. jugu. Med Avstrijo in Srbijo so se vršila pogajanja za carinsko pogodbo. Ker pa je Srbija stopila v trgovinsko zvezo z Bolgarijo, je Avstrija zahtevala, da preden nadaljuje pogajanje, naj Srbija spremeni na pogodbi z Bolgarijo to, kar bo ona zahtevala. Ker Srbija ni hotela tega storiti, so prekinjeni dogovori in srbski odposlanci odpoklicani z Dunaja. Srbska meja je torej že zaprta, carinski boj se je začel. Srbska vlada si je s tem energičnim korakom jako utrdila stališče, ker so tudi opozicijonci na njeni strani. — Ogrska kriza je tam, kjer je bila. Fejervari hodi iz Budapešte na Dunaj in nazaj in vreme ostaja vedno čisto. — Zastopniki ogrske koalicije in hrvaške opozicije se sestanejo dne 4. svečana na Reki.

Drugi kraji. Revolucija na Ruskem je udu-

šena, vrača se počasi zopet mir v državo. — Na Francoskem imajo novega predsednika. Izvoljen je bil predsednik senata Fallieres. Službo nastopi 18. svečana; predsednik je izvoljen na 7 let. Mož je zelo nestanovitni, igrača v rokah framasonov. — Na Angleškem so imeli volitev v državni zbor. Dosedanja konservativna večina je popolnoma poražena; ogromno večino so dobili liberalci. Tudi delavci so pridobili mnogo zastopnikov. Angleški liberalci so drugačni kakor naši, oni se borijo za svobodo verstva, zato so katoličani Irci na njih strani. Konservativna stranka pa brani anglikansko cerkev in draži kruh, zato je propadla. — Z velikim zanimanjem spremlja svet posvetovanja zastopnikov vlad v Algecirasu pod predsedstvom španskega ministra Almadovara radi Maroka. Sedaj razpravljajo o vtihotapljenju orožja v Maroku.

* * * NOVICE * * *

Naš škof odlikovan. Cesar je imenoval tržaško kop. škofa mil. g. Dr. Fr. Nagla za svojega tajnega svetovalca. Čestitamo v imenu slovenskih vernikov!

Novi knezonadškof goriški je imenovan, stolni župnik in kanonik goriški Dr. Frančišek Sedej. Porodil se je v Cerknem 1857. l. in je bil posvečen v duhovnika 1877. l. Leta 1882 je postal doktor bogoslovja na Dunaju ter je potem poučeval v goriškem bogoslovnem semenišču. L. 1889. je postal dvorni kaplan in učni vodja pri Sv. Augustinu na Dunaju, odkoder ga je pokojni kardinal Missia izprosil nazaj v Gorico kot stolnega župnika in kanonika. Dr. Fr. Sedej se je izkazal za temeljitega učenjaka posebno v starinoslovju. Zelo vnet je za pravo cerkveno (cecilijansko) glasbo. Naj ga Bog ohrani mnogo let!

† **Monsignor Anton Karabaić.** V nedeljo 21. t. m. je umrl v Trstu v 74. letu starosti kanonik sv. Jeronima monsignor Anton Karabaić. Pokojnik je bil sovstanovitelj in prvi vrednik „Naše Sloge“ (1871 — 1881). Leta 1883. je postal kanonik v Rimu pa se je kmalu povrnil v Trst, kjer je bil vsled svojega slabotnega zdravja do svoje smrti katehet in nadzornik v „Albertinu.“ N. v. m. p.!

Odmev zadnjega pastirskega lista, ki ga je izdal naš presvitli vladika pred Božičem, je gotovo oni odločen protest, ki ga je poslalo 146 hišnih gospodarjev v sv. Križu pri Trstu na tuk. c. kr. namestništvo. Ti možaki zahtevajo za svoje katoliške otroke tudi katoliške učitelje. Prav je tako!

Saj mora vendar človek znati, komu zaupa svojega otroka.

Rečeni list, ki je namenjen v prvi vrsti Trstu in okolici, je ljudstvo z zanimanjem sprejelo tako, da ga je bilo treba vnovič natisniti. Le vstrajno naprej, katoliški okoličani, da si vzgojite naraščaj in narod, kojega gospod bo Bog!

Požar je napravil v pondeljek precejšnjo škodo v skladišču 22 nove luke.

Iz Št. Vida nad Ljubljano. Danes, ko se novice iz zadnje gorske vasice sproti objavljajo v časopisih, bi ne bilo lepo, da bi o nas Št. Vidcih, ki se štejemo takole bolj — — nič ne zvedele poštene slovenske družine. Tukaj se je v zadnjem času marsikaj spremenilo; kn. šk. zavodi dajejo sedaj vasi jako lepo lice in ljudstvo je hvaležno, da je prevzvišeni g. knezoškof izbral ta kraj za izvode, ki izborno služijo svojemu namenu. Pa tudi drugače nismo zaostali mi Št. Vidci. Društveno življenje je tu v jako lepem cvetu, zlasti sedaj, ko smo dobili vrlega g. kaplana Zabreta, znanega nam že iz Jesenic, ki se je z vso dušo posvetil ljudskemu delu. Časopisov imamo — bi vedeli — veliko, zlasti prihaja v velikem številu „Domoljuba“ ki je z novim letom postal tednik, a tudi „Slovenec“ se pridno čita. Da nam tudi „Družinski prijatelj“ ni neznan, to se razume, upamo da bo tudi naša slavna „Blaž Potrenikova čitalnica“ naročila par izvodov. Kat. društvo rokodelskih pomočnikov pa nekako dremlje sedaj. Pa ima tako lep dom! Tovariši na noge, zaspati nam ne sme! No, čitalnica pa tem lepše

deluje. Vsako nedeljo je zanimivo predavanje v obširnih društvenih prostorih, večkrat pa pride kak tuj gospod predavatelj. Tako je prišel v nedeljo 14. m. neutrudni g. dr. Lampe iz Ljubljane in nam po domače povedal veliko lepega za pouk in zabavo. Da, predavanja so velike važnosti! Ali bi ne moglo biti povsodi tako? E, korajže manjka, fantje, korajže! Iz tega se vidi da smo št. Vidci tudi „napredni“. Jih je pa nekaj ki so tudi napredni. Jih je pa nekaj, ki so tudi „napredni“ — po svoje — a za nas so brez pomena, mi gremo preko njih na dnevni red pod geslom: Bog in narod!

Iz Kozjega na Štajerskem.*) Gospodarsko bralno društvo je imelo letno zborovanje v nedeljo, dne 17. grudna m. l. v kaplaniji v italijanskih prostorih. Vsi, ne sicer majhni prostori so bili natlačeni vrlo narodnih mož in mladeničev, žen in deklet. Zanimanjem so vsi poslušali krasni poučni govor iz polne torbe Jeruzalemskega romarja. Gospod govornik je natančno orisal potovanje, šege in okolnosti sv. dežele, posebno o betlehemskega hlevcu. Mnogi poslušavci želijo, da bi Jeruzalemski romar vse natančno opisal v katerem slovenskem listu. Volil se je nov odbor. Na srečno svidenje si želimo v kratkem. — Srečno novo leto 1906! Taki in jednaki pozdravi se glasijo te dni. Daj Bog, da bi bilo bolj srečno in veselo, kakor je bilo minulo leto 1905, ki zapuša za seboj mnogo žalostnega gorja. Ako prelistamo lanski letnik »Družinskega Prijatelja«, vidimo iz poročil, da je mnogokrat pretil preko naših žitnih polj in vinskih goric ledeni bič. Bili so grozni viharji, sneg in potresi. Res, minulo leto je bilo vse grozopolno. — Cela adventna doba in božični prazniki so bili pa prav krasni in lepi, da že davno ne tako. Ljudje so v tem času prav pridno regolali in listje grabili, pa so ga vsled straha vendarle nagrabili dovolj za hudo pričakovano zimo, ki je že zdaj ob novem letu prav pošteno nastopila.

Na starega leta zjutraj je sneg zapadel 3 cm. visok. Veter je hudo vejal z njim. Leto je bilo staro, sneg nov in leto novo, sneg pa star. — V Kozjem je bilo minulo leto rojenih 40; umrlih 22 in poročenih 12 parov. Imamo novega organista in cerkvenika. — Najboljši časi za regulanje so tu, le pridno v roke krampe in lopate in hajd vinograd regulat. — Že prav pošteno nas je potreslo letos dne 2. prosinca ob pol 6 uri zjutraj. Potres je bil zibajoč in je trajal 5 sekund. Šipe na oknih so kar drgetale, zidovje

je na mnogih krajih razpokano. — Trije kralji so pripeljali grdo vreme in sneg. Danes, dne 7. prosinca, ko to pišem, sne i brez usmiljenja. No zdaj pa naj kdo reče, da ni nič novega v Kozjem. Z Bogom in Marijo za našo slovensko domovino. Sprejmite srčne pozdrave od Kozjanskega novinarja.

Iz Črnega Vrha nad Idrijo. Na dan novega leta je priredila naša dekli-ka Marijina družba s sodelovanjem izobraževalnega društva veselico. Vrstilo se je tamburanje in petje. Dekleta so lepo uprizorila narodno igro »Nezika iz Bohinja.« Vdeleba je bila velika. Le tako naprej!

Rojanska zupčija narašča zelo. V minolem letu je bilo 420 krst v, 220 pogrebov in 102 porok. Vseh porodov je bilo prav za prav 437 a od teh je bilo mrtvorojenih 11, 6 pa krščnih še le v tem l. 1906. Ob ulicah Belvedere in Giov. Bocaccio zidajo prav ogromne palače.

Kdor želi naročiti mašne plašče, pluviale, dalmatike, štole, vela, antependije in blazine za oltarje, preproge za tabernakelj (kakor prepisuje „Curia Eppais“ škonjski list v številki oktobra 1904) ali konopeje — dalje cerkveno perilo kakor rokete, a be, korporale, prte, oblako za cerkavnike — pa tudi drugo perilo — obrne naj se blagohotno k šolskim sestram v Trstu ulica Pasquale Besenghi št. 6, ki si bodo prizadevale zadovoljiti vsestransko preč. naročnike — Imajo tudi na ogled nekaj uzorcev. Zlasti pričakujejo da jih pocasijo s svojimi naročili slovenski duhovniki in oskrbniki ce kva uvaževaje geslo „Svoji k svojim!“

„Dve igri za žensko mladino“ je naslov mali a lični knjižnici, ki jo je pred kratkim izdala „Narodna tiskarna“ kot ponatis iz lista „Gorice“. Knjižica obsega dvoje efektivnih iger s samo ženskinimi ulogami. — Obe igri je iz nemščine predstavil Vinko Vodopivec. Zlasti Marijine družbe naj bi si omislile to knjižico. Tri let igrali se tudi s skromnimi sredstvi d. seže lep uspeh. Dobiva se v „Narodni tiskarni“ v Gorici. Čisti dobicek je v korist „Šolskega doma“.

Napad na zakon. Nasprotniki krščanstva so osnovali v zbornici odbor, ki boče razkristijaniti zakonsko zvezo. Dolžnost katoliškega ljudstva pa je, da stoji na straži in da z odločnostjo brani svetost in nerazdružnost zakonske zveze.

Poštna znamke se podražé. Ministerstvo za trgovino namerava baje povišati pristojbino za pisma. Namesto sedanje znamke za 10 stot. uvede s 1. marcem t. l. baje znamko za 12. stot.

Tudi napredek!

Novo razprodajo naše a lista sti sprejeli še naslednji tobakarni: Marija Gorjup, ulica Caserma 11, in Roža Bruni, ulica Ss. Martiri 9.

*) Priobčujemo ta dopis za vzgled, kako zanimivo zamore pisati tudi priprost kmečki fant. Da bi ga veliko njih posnemalo!

NASA DRUŠTVA

Letni sklep računa

župnijske knjižnice pri nov. sv. Antonu v Trstu za leto 1905.

Dohodki:

Delež zbirke med č. duhovščino tržaško:	87 K.	
Od deleža namenjenega za knjižnico pri sv. Jakobu:	80 "	
Zbirka med p. n. čitatelji knjižnice:	105 "	14 v.
Družba sv. Vincencija pri novem sv. Antonu v Trstu:	50 "	
Razni č. gg. duhovniki:	36 "	46 "
G. Bratina Marija podarila:	50 "	
„ Gaeta Ivana „	10 "	
„ Slana Katarina „	10 "	
„ Vidmar Amalija „	4 "	
„ Butinar Marija „	4 "	
„ Markulin „	5 "	
„ Tavčar Tomaž podaril:	2 "	
Razni darovi in dohodki:	20 "	04 "
Vseh dohodkov skupaj:	463 K.	64 v.

Stroški:

500 okrožnic:	8 K.	
Omara za knjigo itd.:	24 "	
Za nakup novih knjig:	266 "	88 v.
Za veznino 301 knjig:	165 "	80 "
Pomočnikom v knjižnici:	9 "	94 "
Za razna pisma in poštnine:	6 "	74 "
Za upravne knjige:	3 "	20 "
Za društveni pečat:	3 "	70 "
Za razne potrebščine:	9 "	06 "
Vseh stroškov skupaj:	496 K.	32 v.

Primerjaje stroške: 496 K. 32 vin.
z dohodki: 463 » 64 »

Ostane primankljaja: 32 K. 68 vin.

Ta primankljaj se poravna kmalu z obilnimi darovi, ki jih bodo poslali dosedanji in novi dobrotniki v letu 1906.

Med dohodke knjižnice smemo šteti tudi lepe zbirke knjig, ki so jih podarili: Družba sv. Mohorja, kat. Bukvarna v Ljubljani, Uredništvo Dom in Sveta; nadalje č. gg. Fran Guštin v Trstu in Fr. Matičič iz Boljuna v Istri p. n. g. Pirjavec, Gaeta, Scaramuzza, Stanič in nekateri drugi. Mons. Flego je podaril lani in letos hrvatske knjige društva sv. Hijeronima. Vsem podpirateljem knjižnice naj bo tu izrečena javna in srčna zahvala.

V t. l. je knjižnica pridobila 508 vezanih knjig. Knjižnica je začela svoje delovanje 26. februarja 1905. Od tega dne do 31. dec. se je vpisalo 458 čitateljev, ki so se poslužili knjižnice 2400 krat. Razn. omenjenih vezanih knjig ima knjižnica še mnogo nevezanih, ki pa niso v prometu, dokler ne bodo vezane.

Gledè na plodonosno delovanje knjižnice v preteklem letu se nadeja podpisani knjižničar obilne podpore tudi v tekočem letu 1906.

V Trstu 8. januarja 1906.

Andrej Furlan,
kaplan pri novem sv. Antonu,
knjižničar.

Izkaz darov za Marijin Dom od 27. 11. 1905, do 20. 1. 1906. — Nabrali:

Marija Birsa Kr. 41.—, Jožefa Katern 92 60, Marija Šular 33.—, Jožefa Ravbar 62-40, Ivana Gaeta 103-59, Ana Dobnik 13.—, Frančišek Kosec 179-20, Jožefa Pahor 45-74, Neža Šumaj 32.—, Marija Stanič 20.—, Ivana Stefančič 23.—, Elizabeta Jug 42.—, Kristina Novič 40-40, Frančišek Gustin 351.—, Marija Švigelj 11.— Skupaj Kr. 1089-84.

Dobrotniki po 100 Kr.: Neža Rogelj, Ana Turk.

Ustanovniki po 20 Kr.: M. G., Marija Brulih, Milka Mankoč, Terezija Hribar, Marija Ravber, Jožefa Ravber, Marija Sgauz, Marija Strukelj, Uršula Klososky 30 Kr., Amalija Vidmar, Frančiška Srebot, Antonija Jazbec 30 Kr., Lucija Bajt, Ana Cerkvenik, Terezija Lipič 25 Kr., Ana Leban, Marija Schneider 50 Kr., Marija Franetič, Viktorija Širca.

Redni udje po 2 Kr.: Katarina Muravec, Ivana Krašovic 5 Kr., Marija de Korti 4 Kr., Ivana Stibilj 6 Kr., Pavla Stibilj 4 Kr., Antonija Kramer, Ana Bratina, Marija Mahnič 5 Kr., Marija Omahen 5 Kr., Ivana Doles 4 Kr., Ivana Simonič 3 Kr., Marija Hribar 10 Kr., Jerica Zaserman, Ivana Berbač 4 Kr., Doroteja Segolin, Marija Višnjevic 10 Kr., Ivana Božič 4 Kr., Neža Križman 4 Kr., Frančiška Segolin, Marija Černeka 3 Kr., Uršula Pelos, Marija Erjavec, Neža Erjavec, Ana Murn 3 Kr., Marija Berlot, Ana Dobnik 4 Kr., Jožefa Sajevec, Uršula Gulič 10 Kr., Marija Pečar 10 Kr., Ana Mole, Neža Fornasarič, Terezija Cergol 6 Kr., Antonija Dobnik, Neža Sernel 4 Kr., Ana Cepin 4 Kr., Katarina Klinec 7 Kr., Marija Stokelj 8 Kr., Terezija Jurko 4 Kr., Frančiška Pestotnik 4 Kr., Fr. V., U. N., Ana Sancin 3 Kr., Uršula Mahar 2 Kr., Ivana Pregarc 10 Kr., Ana Roncelj, Ivana Roncelj, Katarina Copi, Marija Kavc, Marija Jeklar 3 Kr., Jožefa Grmek, Frančiška Kristan 5 Kr., Neža Medvešček 5 Kr., Ana Gustinčič 3 Kr., Marija Šegina 10 Kr., Marija Švab 7 Kr., Elizabeta Gulič 10 Kr., Jožefa Krajnc 10 Kr., Julija Kafol 1 Kr., Jožefa Grmek,

Podporni udje po 1 Kr., Jožef Uršič, Ivana Roncelj, Ana Ferluga, Frančiška Stolfa, Marija Stangafarro.

Darovali: Fani Pertot 10 Kr., Marija Saule 5 Kr., M. S. 10 Kr., Emilija Mihelj 5 Kr., Ivana Kersten 10 Kr., Frančiška Segolin 4 Kr., Frančiška Svetina 10 Kr., Ivana Stefančič 6 Kr., Rodoljubne žene 50 Kr., Marija Bizjak nabrala 2-50 Kr.; po 2 Kroni: Pavla Krišche, Norberta Ružička, Jakob Mankoč, Ivan Furlan, N. Aite, Genovefa Simonič, Henrik Jona, Andrej Zafred, N. Bambič, Ana Petrič, M. D., Marija Grošl, Marija Perhenič, Marija Sever, Marija Šnabl, Fani Rogilja, Marija Jež, Uršula Melinc, Marija Šošič, M. D., Gabriela Tominc, E. G., Ana Pondelak, Marija Cehovin, Marija Dell'Agnolo, Terezija Cergol, Jožefa Osand, Ivana Martešan, Marija Hlebaja; po 1 Kr.: Marija Orek, Albina N., Ferdo Pečenko, Frančiška Koterle, Ivana Brana, Ana Ferluga, Ivana Rihter, Marija Batelo, E. E., N. Kozak, N. N., Marija Zagar, Marija Colja, Fani Koler, Anica Preselj, Ana Wurzer, Ivana Rink, Lucija Hrovatih, T. D. 80 stot.; po 60 stot.: Ana Pavlič, Terezija Budihna, Marija Cucek, Marjeta Skof, Marija Godina, Marija Višnjavec, Lucija Stangafarro; po 40 stot.: N. Požar, Katarina Gropaje, Antonija Devet, M. M., Jožefa Ukmar, Marija

Kraje, Josipa Višnavec, Alojzija Mezinc, Uršula Roncelj, Terezija Fonda, Marija Ferluga 50 stot.; po 30 stot.: Uršula Gerič, Ana Godina, Katarina Žgur, Marija Kavčič, Jožefa Ferluga, Marija Rihter, Ivan Milkovič, Jernej Sošič; po 20 stot.: Marija Kodrič, Ivan Bogatec, Emilija Levic, Jožefa Petrič, Ivanka Čok, Marija Roncelj, Franca Roncelj, Ana Delak, Vincenca Mlač, Antonija Hrovatin, Marija Stangaferro, Antonija Sošič, Jožef Roncelj, Antonija Rihter, Ana Spehar, N. Petelin, Marija Hrovatin, Katarina Kravos, Ivana Vouk; po 10 stot.: Alojzija Kerševan, U. P., Ivana Martinčič, Alojzija Svab, Terezija Rebec, Ivanka Uršič, Karla Gasperini, Ana Kodrič, Ana Metlika, Jožefa Roncelj; po 8 stot.: Katarina Vida, Jožefa Hrovatin; Ana Kodric, Marija Hrovatin 6 stot.; Ana N. 140 Kr.

Frančišek Gustin,

blagajnik — S. Lazzaro št. 22.

Moška Marijina družba bo imela svoj prihodnji mesečni shod na svečnico ob 5 in pol uri zvečer. Z veseljem pozdravljamo vedno naraščajoče zanimanje te vrle družbe za katoliško časopisje sploh, posebej še za naš list.

Knjižnica rojanske Marijine družbe, ki je začela poslovati z novim letom, ima s-daj nekaj nad 40 vezanih knjig Rojanska dekleta rada čitajo in se tako izobrazujejo.

Lepo napreduje moška Mar. družba v Trstu. Novi mladeniči in možje se vedno oglašajo. Velika večina udov se redno udeležuje društvenih shodov. Zlasti na zadnjem shodu dne 7. t. m. je bila kapela tako natlačeno polna, da je bilo veselje gledati tako lepo število nadepolnih mladeničev in krepkih mož.

Odborove seje se vrše redno vsaki mesec. Odbor je vselej skoro polnoštevilno navzoč. Občudovati treba odločnost, s katero nastopajo naši možje v verskem in narodnem oziru.

Slovenski možje, slovenski mladeniči, oklepajte se krepko naše resnično moške Mar. dr. Marijina družba sprejme z veseljem vsakega poštenega mladeniča in moža.

Pozivljamo zopet čč. gg. duhovnike in druge uplivne osebe na deželi, naj opozarjajo na našo družbo mladeniče in možje, ki prihajajo na stalno bivanje v Trst.

Naša slika.

Sedanji ruski car Nikolaj II., kojega vidimo na naši sliki v krogu svoje družine, vlada sedaj že dvanajsto leto od 1894 l. dalje. V zadnjem času je doživel grenke dni: nesrečno vojno z Japonci in krvave homatije v državi. Zadnji čas se je obrnilo nekoliko na bolje. Veliko veselja pa ima car v krogu sv. družine, kakor nam ga kaže slika. Soproga drži v naročju malega prestolonaslednika. Krog starišev so mlajše in sta-

rejše princesinje. — Ruska carska družina Holstein Gottorp je doma iz Nemskega. Na prestolu je že 144 let. Prvi vladar iz te družine je bil Peter III. do 1762, za njim slavna Katarina II. do 1796. Sledili so cesarji Pavel I (1801), Aleksander I. (1825), Nikolaj I. (1855), Aleksander II. (1881) in Aleksander III (1894). Za tem je zasel prestol sedanji car.

Za kratek čas.

(Sestavil Števo E.)

Ker ni imel noža: «Zakaj je Adam jabolko ugriznil», vprašal je učitelj dečka. «Zato, ker ni imel noža pri sebi», se je ta odrezal.

«Tako majhen pa že greš v šolo» pravijo g. župnik malemu dečku, «kaj pa tam delaš?» — «I kakam da zopet grem iz šole —».

Učitelj: «Govoril sem vam o štirih letnih časih, kateri čas je sedaj?» Učenec: «Sedaj so slabi časi, pravijo moj oče.»

Nemožno. Ko je g. katehet razlagal učenecem, da je Bog povsod pričujoč, v vsaki hiši, kleti itd. se oglasi mali Janezek: «V naši kleti pa ga že ni, ker je polna repe in korenja.»

Se je premislil. «Podvizaj se, da ne zamudiš šole,» rečejo mati Jožku, ki se je počasi napravil v šolo. «Sem se premislil, danes bom raje doma ostal».

Samo od zgoraj. Popotnik se pritožuje da mu je palica predolga. «Pa si jo daj spodaj odrezati» meni drugi. «E, kaj še! palica mi je predolga samo od zgoraj».

Uganke.

Rešitev ugank priobčenih v zadnji številki: 1) šest otrok, 2) voda, ker goni mlinska kolesa, 3) mlinar.

Prav so jih rešili: Lavrenčič Fr.; v Komnu, Brgant Ljudevit v Sv. Lenartu (obdarovan), Debevc Fr. na Kožljeku, Pustišek Mihael na Zdolah in Pešelj J. v T. stu.

Novе uganke.

1) Kaj je pri plesu najbolj potrebno?

(Mihael Pustišek)

2) Dve glavi, dve roki, šest nog,

hitijo po štirih okrog.

3) Dokler je vroče, dela, pot preliva,

ko je pa hladno, jenja in počiva.

(Števo Erman.)

Čas zglasitve za darilo do 6. februarja.

Listnica uredništva.

Zepka N. Prejeli in pride — morda nekoliko popravljenjo na vrsto. Le pogum! Čitajte kaj leposlovnega, da vam postaneta domišljija in način pripovedovanja še bolj živahn.